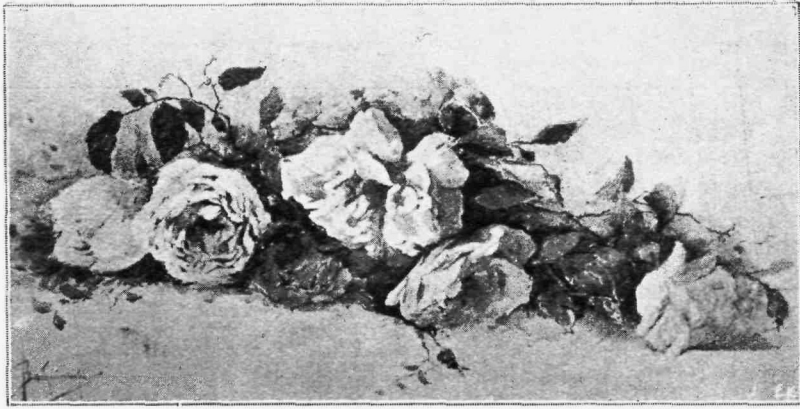

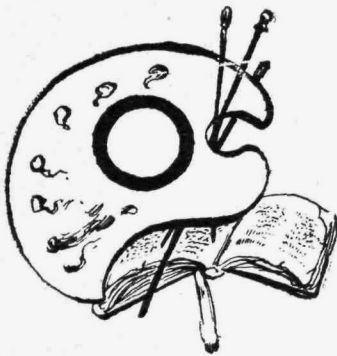

Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΔΗ

Ρόδα

★ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ ★

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ὁ δέ ποτε εἶ-
χον συναντηθῇ.
Ἡ φήμη, ὁ
ἀσύρματος ἀδ-
τὸς τηλεγράφος,
εἶχε κωδωνίσση
τὰ ὀνόματά των.
Ἀλλὰ μεταξύ
των ὑφ' οὐνό-
τῳ, ἐξετείνοντο

θάλασσαι. Αὐτὸς εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτῇ
εἰς τὸ νησί.

Πόσες ὁμοῦ φορὲς ὁ καλλιτέχνης δραματίζει
τὴν ποιήτριαν, πόσες φορὲς ἡ ποιήτρια ἐφ' ἑαυ-
τῇ τὸν καλλιτέχνην· καὶ παρηκολούθει ἀπὸ
μακρὰν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ ἔχουν καὶ
μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρισθῶν. Τὸ ἄγνω-
στον κρύβει περισσότερα θέλητρα. Ἐπειτα
ἡσθάνοντο οὗτοι ἡ ἀπόστασις περιετύλισσε ἴσως
ἐκ Θεῆς Προνοίας τὰς ἐλπίδας των μὲ τὰ σά-
βανα τῆς πραγματικότητος. Καὶ ἐπεριπατοῦ-
σαν ἐπὶ τρία ἔτη σχεδὸν μαζὶ εἰς τὴν λεωφόρον
τοῦ Πνεύματος...

Ἐκείνη τὸν ἐφ' ἑαυτῇ, ὡς ποιήτρια ποῦ
ἦτο, μεγαλοπρεπῆ ἱεροφάντην, ὑψηλὴν, μὲ
μακρὸν πώγωνα, μὲ πολλὰ μαλλιά, μὲ εὐρεῖς
ὤμους, μὲ αὐτοπεποιθήσιν, θαυματογροῦντα
διὰ τοῦ χρωστικῆς.

Αὐτὸς, ἐξ ἐναντίας, τὴν ἐφ' ἑαυτῇ ταπει-
νήν, ἰσχνήν, μὲ μίαν δειλίαν εἰς τὰ χεῖλη, μὲ
μίαν ὀνειρώδη καὶ ἀμφίβολον ἐκφρασιν εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς...

Μία κυρία κομψή, εὖσωμος, μὲ ἓνα τρίχα-
πτον πολυτελὲς εἰς τὸν λαιμόν, μὲ δύο ἀδαμάν-

τινα ἐνώτια φωτοβολοῦντα, σκιαζομένη ἀπὸ
ἓνα πῖλον καλλιτεχνικώτατον, εἰσέρχεται θριαμ-
βευτικῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ καλλιτέχνην.
Ἀντικρύνει πινέλα, πλαίσια, σχέδια καὶ ἐπὶ
ἐνὸς ὀκρίβαντος μίαν προσωπογραφίαν ὠχρᾶς
κόρης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον ὀλίγες ἔλειπαν
πινελιές.

Βλέπει ἓνα ἄγνωστον κύριον ἰσχνόν, μὲ ὀλί-
γας τρίχας ἀντὶ μύστακος, μὲ μίαν μπλοῦζαν
φέρουσαν ἅπειρα στίγματα χρωμάτων.

— Εἶσθε ὁ καλλιτέχνης τοῦ ἔργου αὐτοῦ;

— Μάλιστα! Τολμᾷ νὰ προσθέσῃ ἐκεῖνος
δειλῶς, ἐνὸς πρὸ τῆς χαριτωμένης ἐφ' ὁδοῦ.

— Εἶδα, κύριε, ἐν ἐργαστήριον καὶ ἠθέλησα
νὰ ξεκονράσω τὸ βλέμμα μου.

— Μὲ κολακεύει αὐτό, συνεπλήρωσεν ἐκεῖνος
καὶ ἠθέλησε ἐκ τοῦ προχείρου νὰ τακτοποιηθῇ
κἄπως. Ἐγύρισε ὀλίγον δεξιώτερα, πρὸς τὸ
φῶς, τὴν προσωπογραφίαν, ἀπέκρυψε γυρί-
σας ἀνάποδα δύο τρίτα σκίτσα, ἀπεκάλυψε δύο
ἄλλα σκεπασμένα μὲ διαφανῆ ἐφάσματα. Καὶ
ἡ κυρία ἔλαβε στάσιν αὐστηρᾶς κἄπως κριτικῆς,
ἐνῷ αὐτὸς παρεμέρισε δειλῶς, προσβλέπων
καὶ αὐτὸς τὰ ἔργα του. Καὶ τώρα ἤρχισε νὰ
χάνεται ἡ αὐτοπεποιθήσις πρὸ τῆς ἐπισκεπτρίας
ἐκείνης· ἐνόμισεν οὗτοι ἐμειοῦντο ἢ ἀξία τῶν ἔρ-
γων του.

Ἀλλ' ἐνῷ ἐκείνη ἐπρόσεχε τὰ ἔργα, αὐτὸς
σιγῆρας πρὸς τὴν κυρίαν ἀνέγνωσε περὶ τὸν
λαιμόν της εἰς μίαν χρυσοῦν καρφίδα τὴν λέ-
ξιν «Στέφανα».

Μπᾶ! τὸ προσφιλὲς του ὄνομα... Μὲ αὐτὸ
τὸ ὄνομα ἔχει τιλοφορήσῃ τὸν τόμον τῶν
ποιημάτων ἢ ἄγνωστος ἐκείνη φίλη τον, μὲ τὴν
ὁποίαν ἔχει ἐρωτευθῇ. Ὡ, ἀναμφιβόλως θὰ
εἶναι καὶ ἡ ἐπισκέπτρια ποιητικὴ ψυχὴ διὰ νὰ
φέρῃ τέτοιο ὄνομα...

Ἐοῦπα ἢ ἐπισκέπτρια καὶ μόνον ἐπιθύρισε.

— Βλέπω οὗτοι σὰς ἀρέσουν τὰ ὠχρὰ πρό-
σωπα. Καὶ ἐγὼ εἰς τὰ ποιήματά μου ἐμπνέω-
μαι μόνον ἀπὸ ὠχρὰ πρόσωπα.